

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: MASKERADEBALLET I DANNEMARK

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "MASKERADEBALLET I DANNEMARK", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 224.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig01val-shoot-workid78314.pdf> (tilgået 22. juni 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

↑
MASKERADEBALLET
I DANNEMARK 1808.

⌘ DETTE lille Skrift er den første Bog og det første selvstændige Digtværk, som Grundtvig lod trykke. Det er, som han oplyser i *Kvædinger*, skrevet i *Begyndelsen af 1808* og udkom kort før eller samtidig med *Christian den Syvendes Død, den 13. Marts 1808*, medens Forfatteren endnu var paa Langeland. Med Harmen havde han været Vidne til, at det letsindige Herregaardsliv, som ofte havde forarget ham, fortsattes uforstyrret trods den store Ulykke, der havde ramt Danmark i 1807. Blandt andet blev der i Juletiden holdt en stor Maskerade, som gav ham Ideen til Digtets Form. Og Rygtet meldte, at selv i den hærgede Hovedstad var Tonen ikke bedre. Letsindig dansede man ogsaa dér »paa Bredden af Dannemarks Grav«.

⌘ Paa Grundtvig, hvis Sjæl i Forvejen var gennemrystet af indre Kampe, havde Fædrelandets Nød gjort et uudsletteligt Indtryk, og man kan derfor ikke undres over, at han følte sig drevet til at opmane Fortidens Kæmper til Dom over Nutidens usle Slægt, selv om det Syn, han havde paa Danmarks Skæbne, maa forekomme mange altfor strengt og mørkt. Det er i saa Henseende paafaldende, at medens han i sin første Ungdom næppe turde haabe paa, at Fædrelandet kunde gaa frelst ud af sine Trængsler, følte han sig i sin høje Alderdom, da Landet paa ny rantes af en overvældende Ulykke, inderlig forvisset om, at »Danmark skal staa, mens Bølgerne ruller.«

⌘ Da Gr. i 1815 optrykte »Maskeradeballet« i sine *Kvædinger*, ledsagede han Digtet med en *Fortale*, en Række *Noter* og et *Tillæg*, der viser, hvilken alvorlig Forandring der var foregaaet med ham selv i den mellemliggende Tid. Disse senere Tilføjelser fortjener at kendes, men for ikke at forstyrre Indtrykket af det oprindelige Digt har jeg fundet det rigtigt at udsondre dem i et særligt *Tillæg*.

225

Maskeradeballet i Dannemark 1808. Et Syn af Nik. Fred. Sev. Grundtvig, Kandidat i Teologien .

Kjøbenhavn, 1808.
Sælges hos Hofboghandler J. H. Schubothe .
Trykt hos Andreas Seidelin .

226

Hver ægte Nordbo , Hver Dannekvinde , broderlig helliget .

⌘ Tid er at tale.

Jeg saa og tænkte,
Jeg saa og tied'. 1

⌘ Jeg lytted' til Raad,
Til Taleruner,
Da jeg hørte Domme

I den høje Sal.

⌘ Døer Fæ,
Dø Frænder,
Selv hver paa det sidste;
Et dog ved jeg,
Som ret aldrig døer:

Dom om 2 hver en Død.

Havamal .

* * 227

✂

✂ SKARER af alle Stænder samledes i Danmarks Sørgetid, i dets Lykkes haarde Vinter, i Vinteren Attenhundrede og otte. De samledes, for i overgiveren Spøg at præge deres Glæde.

✂ Enkelte traadte frem, med Billedet af den lidende, den blødende Dana i Haand, og stillede det for de Jublendes Øje. Enkelte Stemmer løde: skammer Eder dog, Sønner af Nord! skammer Eder dog ved at dandse og gøgle paa Bredden af Dannemarks Grav! Dog - blind og døv var Skaren for Synet og Stemmen. Strengeligen tonede højt, og med den blandede sig i rædsom lystige Akkorder: Fryd dig ved Livet!

✂ Gulvet dundrede under de Dandsende, medens andre Formummede drejede sig under Rægrimen a i lystige Kredse, og skreve i hinandens Hænder, som kunde der tvivles om deres Navne, de rette.

✂ Men, se! Lysenes Lue flød over i blaalige Flammer, raslende aabnedes Dørren, og ind traadte en bleg skælvende Olding. Et Spyd var hans Stav, haardt havde han lænet sig til det paa sin tunge Gang, og farvet var det af hans Blod. Faa, men Trofaste fulgte ham, med løftet Sværd i den stærke Haand, og en Taare hang i det ildfulde 1 Øj e.

✂ Fremmerst var Dannemarks Kongesøn blandt dem. Tæt vandrede han ved Oldingens Side, og bød ham hvile sig paa den kraftige Arm. b

✂ Forvirret samledes Skaren trindt Gubben, paa hvis Bryst stod Dannemarks Navn med halv udslettet Skrift. Tale vilde han, men kun en utydelig, jamrende Lyd kom over de sittrende Læber. Den Ædle ved hans Side stod rede til at styrke ham med sit Blod; men da rystede den Gamle de 2 hvide Lokker med truende Alvor.

✂ Fluks traadte Tvende frem af Følget, skjulte Spysodden i *

* 228 det blottede Bryst, og lædske Oldingen med deres 1 varme Hjerteblood. Skrækket veg Skaren tilbage, men den Gamle rejste sig kæmpehøj og talte:

✂ Saa stod jeg gennem Seklers Aar,
I Manddoms fulde Styrke.
Kraft var min Søn, Blufærdighed
Min fagre, rene Datter.
Naar Bølgen slog i Syd og Vest
Mod fjerne Landes Kyster,
Mit Navn den bar, og Fejghed skjalv
I stolte Marmorsale.

✂ Hovmodig paa sin brede Bænk
Som Havets Dronning troner
Nu Bretland; men i Jernet spændt
Hun ved min Fod har hvilet.

✂ Jeg slumred': Valmusaften gød
En Trolddom 2 paa mit Øje,
Mit Navn forglemtes, paa min Ryg
Opkravled kaade Dverge. c
Jeg vaagned', saa, og skjalv, men frem
Jeg raabte mine Sønner:
Med Staal i Bryst og Staal i Haand,
De tæmmed kaade Dverge. d

✂ Jeg ældedes - En Søn af Skjold,
(End staaer han ved min Side.)
Genfødte mig, og Ungdoms Blod
Alt varmede mit Hjerte.
Da kom fra Vesterled en Vind,
Saa lun som Vestenvinde.
Ak! Storm den blev, bortrev min Krands,
Som dulgte hvide Lokker.

Naar Bølgen, som mit stolte Navn
Henbar til fjerne Lande,
I Syd og Vest nu slaar mod Kyst,
Den bærer - mine Sukke. e

* * 229

⌘ Jeg raaber mine Sønner frem.
Ak! Faa er de som høre,
I Blødheds Favn og Lystens Skød
De slumrende sig velte.
Se! tomme Herrens Templer staa,
Og Støvet ej vil knæle
I Støvet ned for Støvets Gud,
At angre sine Synder.
Ak! Mine Børn det er, som saa
foragte Himlens Konge,
Som se mig syg, og springe dog
Med Lyst i Gøglerhammen.

⌘ O! Rejs dig dog, nedsjunkne, faldne 1 Slægt!
Mod Himlen op fra Blødheds fule Leje!
Husk Du udsprang af Nordens Kæmpeæt,
Til Daad, og ej til Sydens kælnelyst!
O kaster dog den fæle Gøglerham!
O dæmper dog de vilde Glædestoner!
Ombytter Prunk med festlig Sørgedragt
Og ganger hen i Herrens Hus at bede!
Med hellig Sang, det fromme Hjertes Bøn
Sig hæver da paa Andagts Luevinge,
Og Ungdoms Kraft nedstiger i min Barm,
Fra Ham, som holdt mig rejst i lange Tider.

⌘ Da, hvæs o, Mand! paa hellig Alterfod
Dit 2 tunge Sværd, til Bretlands Skjold at kløve,
Og sværg da Had til Sydens lumske Gift,
Til Vellyst, Pragt og Guldets dorske Glimmer!
Men Kvinde! Du som Herren af sin Sol
En Straale gav for 3 Mandens Bryst at varme,
Kys Altrets Fod, og sværg ved Straalen selv,
At ej med den Du mer min Søn vil daare;
At du med Smil vil nære Himlens Ild
Og svale med din Taare Jordens Flamme;
At med din Haand Du huld vil klæde mig,
Og vandre frem som ærbar Dannekvinde!
Naar Bølgen da mod Syd og Vest henruller,
Og naar den slaar mod fjerne Landes Kyst;

* * * 230

⌘ Da atter skal den, som i Oldtids Dage,
Henbære did mit næsten glemte Navn.

⌘ O Søn! O Datter! hør en Faders ømme Stemme!
O! Hører dog, imens det end er Tid,
Før, dræbt af Sorg og Mødighed jeg segner
I skumle Grav til evig Glemsel ned!

⌘

⌘ Oldingen tav. Et Øjeblik stod Skaren som grublende; men nu lød det i Salens øvre Ende:

⌘ *Glaubt nicht an 1 solche dumme Dinge!*

⌘ og i den nedre 2 :

⌘ *Tro ej Seiotens3 mørke Lære :*

At Himlen er den Glade vred!

☒ Fordobblet vendte den vilde Fryd tilbage.

☒ End ravede Gubben 4 en Stund, støttet af sin ædle Ledsager og hans mandige Følge; men - Dødninguret slog sit tolvte Slag, og livløs nedsank den Gamle med sine tro Sønner blødende trindt sig. Stort var Faldet. Salen rystede som Blad i Storm, og Skræk udpustede Livsaanden af de Dandsende. Gispende fore de til Hel.

☒ Lysskinnet blaanede end mere; Jorden gungrede som under Kæmpefod, og ind traadte tvende Skarer af Nordens gamle Helte. Hedningene havde sorte men de Kristne hvide, med Kors udsmykkede Brynjer, og alle havde de gyldne Hjelme. For Dem gik en Skjald, med Harpen i Haand. Tavs sørgende stirrede de Kristne paa den Døde; men Hedningene omginge trende Gange Liget og kvade:

☒ Af dine Lænder
Vi alle sprang.
Vi, baarne Frænder,
Gik Kæmpegang.
Med Sværd vi hærged',
Med Skjold vi værged',
Vor Fader! Dig.

* * * * 231

☒ Vi hørte runge
I Valhals Borg
Dit Fald, det tunge.
Da voksde Sorg,
Hvor Roser stode,
Hvor Lilljer grode,
Paa Vigrids Mark. f

☒ Skjalden greb [i] Strængene, og kvad saa gladelig om den Hedenfarnes Manddom, saa sørgeligen om hans Død. Som stivnede stode alle Heltene og lyttede til Kvædet; men da det var endt, fremtraadte Regnar Lodbrok og kvad:

☒ I Bretland fangen
Jeg sad en Stund,
Mig favned' Slangen,
I Ormegrund.
Den fast mig knuged',
Mit Blod den suged',
Jeg klaged 1 ej.
I Ellas Taarne
Da lød min Sang:
For gamle Orne
Blir Tiden lang;
Men vidste Grise,
Hvad Orme spise,
De tøved' ej.

☒ Frem stod hans Søn 2 Ivar Benløs g og kvad:

☒ Vi tøved' ikke,
Men djærve lod
Vi Ulve drikke
Af Bretlands Blod.
Vi Ryggen risted',
Og Hjertet vristed'
Af Ellas Bryst.

☒ Af den kristne Skare fremtraadte Gunnild, Svend Tveskægs den stolte, den dejlige Søster, og kvad:

* 232

☒ Udsprungen af Dannemarks kraftige Rod,
Udrunden af Skjoldungers herlige Blod,
I Bretland mig timedes Kvide.
Paa troløse Ø,

Der maatte jeg dø,
I Ungdommens fagreste Tide.

☒ Paa Kongestol Nidingen Edelred sad,
Han blanded' og laved' saa blodig et Bad
For Danske. Det havde ej Lige.
Da dræbtes i Løn
Hver Dannemarks Søn,
Som bygged' i Engellands Rige.

☒ Ej havde de Vaaben, de dristige Mænd.
Saa trøstig de fly'de til Kirkerne hen,
Men Kirkerne tændtes i Lue.
Saa ynkelig klang
Da Hysten for Sang,
Alt under den hellige Bue.

☒ Af nyfødte Spæde, forbarme sig Gud!
Fløj Hjernen mod Stolper, mod Stenene ud.
Kun faa kende Mødrenes I Smerte.
Da groves i Jord
De Kvinder fra Nord,
Og Hundene sled deres Hjerte.

☒ Dog, end havde Bretland ej styret sin Lyst,
Jeg maatte i Søns og i Ægtemands Bryst
De blodige Spyde beskue.
Den Højeste ved,
Hvad Angest jeg led;
Men Ingen dog saa mig at grue.

☒ Nu løftedes Øksen. Jeg gjorde min Bøn
Til Krist og hans hellige Moder i Løn,
Og døende tog jeg til Orde:
Græd Bretland! O græd!
Ti Blod var din Sæd,
Og blodig vil Høstdagen vorde. *h*

* 233

☒ Fremstod da Skjalden Ottar hin Sorte 1 og kvad:

☒ Ja, hevnet Du blev,
Du Gunnild hin fagre!
Med Blod vi beskrev
Paa Engellands Agre
Dit Mord og vor Hevn.

☒ Saa harmefuld drog
Kong Svend over Strande,
Han Edelred jog
Til fremmede Lande,
Fra Rige og Stol.

☒ Han synded' mod Gud,
Mod Edmund og døde.
Da farvede Knud
De Hjelme saa røde,
Og Bretland var Træl.

☒ Kristne og Hedninge sloge Krinds 2 om Liget og kvade i Kor:

☒ Ja Fader! tro
Vi stod og stred,
Og højt vi lo
I blodig Sved.

☒ Men ve den Svend,

Og ve den Mø,
Som saa Dig dø,
Og lever end!!!

|X

|X Baalet tændtes midt i Salen og viedes med Korsets og Hammerens Tegn under Korets Kvad: 3

|X Høje Odin! Hvide Krist!
Slettet ud er Eders Tvist,
Begge Sønner af Alfader. *i*
Med vort Kors og med vort Sværd
Vies Eder Baalet her,
Begge elskte I vor Fader.

* * * 234

|X Tre Gange bares den Døde paa Skjolde rundt 1 om Baalet, og Koret kvad:

|X Os Guderne sende,
At hædre dit Lig.
Til Aske vi brænde,
O Elskede! Dig.

|X En Høj vi skal rejse
Paa smuldrede Ben,
Og paa den skal knejse:
En varslende Sten.

|X Den Høj skal ej lægges af Jord eller Muld,
Men af Sølv og af Guld,
Men af Silke og Lin,
Begydt med den skummende Vin,
Og af Skarlagens rød,
Og af Fraadsernes Kød,
Saa Guderne bød.
Paa Højen vi rejse en Bavgast
Af Dødnings-Ben,
Af Hormænds-Ben,
Af Horkvindes-Ben,
Af Nidings-Ben,
Og den Bavgast
Skal stande i Nord,
Til forældede Jord
Opløses i Damp.

|X Liget lagdes paa Baal. Flammen omsnoede hele Følget, og Alt forsvandt.

*

235

|X

Tillæg .

|X | *Kvæddinger* fra 1815 er *Maskeradballet i Danmark 1808* optaget som Samlingens første Stykke og forsynet med følgende

|X

Fortale .

|X Her er da den første Bog jeg lod udgaae paa Prænt, det er kun faa Blade, og der staae Ord udi, som jeg nu for ingen Priis vilde gientage, men alligevel anseer jeg den for det Bedste og Vigtigste jeg skrev mellem min Afhandling om Religion og Liturgi og min Dimispræken. Det er et begejstret Syn af Danmarks dybe Fornedrelse, som dets Sønners Brøde, og den visse Undergang, naar ei Fædrenes Tro og Dyder gjenfødtes. Sangen, i hvilken Synet tolkedes, skiæmmes af enkelte hedenske Vildtoner: men Synet var Sandhed, det er

stadfæstet for vore Øine, det vil gruelig opfyldes, dersom vi, hvad Gud forbyde! vægre os gjenstridige mod Herrens Kald.

⌘ Rygtet om Hovedstadens Forlystelser umiddelbar efter Tugtelsen 1807, og en Maskerade paa Langeland, hvor jeg da op holdt mig, gav Anledning saavel til Synet selv, som til dets Indklædning og Navn.

⌘

⌘ Til selve Digtet er der i »Kvædlinger« tilføjet følgende

Noter,

hvis Plads i Teksten ovenfor er betegnet med Bogstavmærkerne *a*, *b*, *c*, osv.

⌘

a .

⌘ Rægrime (Rædselsgrime) er hos Anders Vedei det danske Ord paa Maske efter det Islandske Grima, som betyder en Maske og hos Digterne Natten, som dølger og forvender Skikkelser. Ordet grimet (besmurt i Ansigtet) er hermed beslægtet.

⌘

b .

⌘ Bogen er skrevet i Begyndelsen af 1808 før Kong Christian den Syvendes Død, og udkom, enten kort før han sov hen, eller i de samme Dage, hvilket *nu* synes mig mærkeligt.

⌘

c .

⌘ I Dagene mellem Svend Estridsen og Valdemar.

236

⌘

d .

⌘ I Absalons og Valdemarernes Dage; at jeg dengang saae kun Dagenes Glimmer, ei deres Brøst, er ligefrem.

⌘

e .

⌘ At jeg ei havde klart og stadigt Syn paa det som gienfødte Danmark, nemlig Troen og Guds Ord, mærkes let, knap tænkte jeg engang ret paa den hele Oldenborgske Stamme ved at nævne *Sønnen af Skjold*, eller paa den aandelige Pest, ved at nævne Vestenvinden, som drev Bretlands Snekker hid; men det er ikke derfor desmindre Ordenes rette Mening, og at jeg dog ei var blind for Troens Kraft og vort største Savn viser det Følgende.

⌘

f .

⌘ Det kan omtvivles, hvor de Roser og Lilier havde mindst hjemme," paa Vigrids Mark, paa de gamle Kiæmpers eller min Tunge, men det er vist, at de havde der ingensteds hjemme. Sagen er, at jeg fandt Blomster klædte godt, der var ingen i det lislend, hvor jeg dengang boede, jeg stjal da det Par i Oehenschlägers Have, og for at vise, hvor godt jeg forstod mig paa Blomster, plantede jeg dem paa Vigrids Mark, og i de nordiske Hedningers Hjelme. Latterligt var det tilvisse, dog, gid det var min største Synd!

⌘

g .

✂ Vist nok er det forvovent at lade en *beenløs* Mand staa , men i en Tidsalder da de Fleste indbilde sig at kunne baade levende og døde staae i Luften baade beenløse og grundløse, lønner det ei Umagen at gaae i Rette med Ivar, som dog havde Spydet og Valhals Støtter at læne sig til; thi i en *saadan* Tid maa Man jo ansee ham for en ret standhaftig Mand.

✂

h .

✂ Alt dette, og selv Gunhilds Spaadomsord, som dog ei er *fuldkommedes* under Svend og Knud, er en aldeles tro historisk Fortælling, som man kan see i Suhms Dannemarks Historie. Tom. 3. Side 349-52. De engelske Skibentere sige selv at *alle* Danske bleve udryddede, dog er det vel troligt, hvad Suhm mener, at foruden de tolv unge Karle som undflydde med den Tidende til Dannemark, Flere kan have reddet sig. Til Ihukommelse af dette gruelige Nidingsværk, holdt Engellænderne i lang Tid en Høitidsdag, som fortrinlig kaldtes *Høitidsdagen* (*Hockeday*).

237

✂

i .

✂ Hver Christen seer let, at det er formastelige Ord, som, naar de toges strængt, maatte betyde, at Christus var som Odin kun en Idee, et luftigt, indbildt Væsen. Det var nu *ikke min* Mening; jeg følte selv, det var usømmelig talt, og sendte derfor aldrig min salig Fader den Bog; men det er aabenbart, at jeg ei for Klangens Skyld havde ladet saadanne Ord staae, og end mindre sagt noget lignende i min Mythologie, dersom jeg havde været ret omhyggelig for at undgaae Mistydning i saa vigtige Ting, og havt den Tro i Hjertet at der er *ikke* Salighed i noget Navn, uden i Jesu. Langt er det endnu, som altid, fra mig at fordømme fromme Hedninger som vandrede redelig for Gud ved de Stjerner de saae, men ligesaalangt er det fra mig, at nævne et Afgudsnavn ved Siden af Christi, og Ordene lader jeg kun staa *til min Skam* , og til et Vidnesbyrd om, hvad et Menneske, som dog troede paa Christus, i den galne Tid, kunde føre det over sit Hjerte at sige.

✂

✂ Endelig har Grundtvig i »Kvædlinger« ledsaget sit Digt med dette *Tillæg* .

✂ Dette Kvad gjorde ikke mindste Opsigt, ja udentvivl ere der mange, som kiende mine senere Arbejder og veed dog ei at det er til. For min egen Skyld var det saare godt, at saavel dette, som min øvrige Skrift i hine Aar blev saa godt som uændset, thi jeg var langt fra at være fri for Lyst til Bifald og Navnkundighed, naar de kun vare at vinde uden Opoffrelse af min Overbeviisning, og havde man misbilliget denne men rost mine Anlæg, da var jeg uden Tvivl kommet i et Vilderede, hvoraf Udveien er vanskelig at finde og end tungere at vandre, fordi man da skal bortkaste de Verdens Krands, Man elsker, og agter for sit *Hovedsmykke* . Jeg forvildedes alt for meget ved Bifaldet i en snever Kreds, Gud skee Lov! at Fristelsen ikke blev større.

✂ Seer jeg derimod hen til Danmark, da maa jeg kalde det sørgeligt, at en saadan Tale ingen Opsigt gjorde, thi det beviste, at den desværre! var alt for sand, at Aanden ingenlunde var vaagnet ved Tordenen, Hjertet ei ydmyget ved Tugtelsen, men at Man i Sikkerhed begyndte det gamle Syndelevnet, uden at frygte for den Høiestes Dom, uden at ændse de Røster, som forkyndte den. Aldrig blev Maskeradeballet recenseret og aldrig 238 var det vel indtil nu blevet nævnet paa Prænt, hvis ikke en ung Mand med Christen Tro, inderlig Kiærlighed til alt Godt og til det gamle Danmark, men ei noksom bekiendt med Tidens Elendighed og dybe Fordærvelse, havde fundet mit Syn for mørkt og udsagt det i et Vers til mig*). Vist havde han Ret deri, at Livet var ei reent forsvundet, og troede det sagtens *inderligere* end jeg, at Slægten kunde gjenfødes ved Troen, men Uret havde han i at tiltro Krigens Bulder formeget, og mig den Tanke, at Danmarks Undergang var uafvendelig. Derom mindede jeg, men ikke venlig som jeg burde, i følgende Vers**):

✂ Meer end man veed,
Trænges og lider I
Ygdrasil's Ask.
Høit bider Hjorten,
Trøsket er Siden,
Nidhøg gnaver forneden.
Grimmsmal.

✂ Hvorfor mon Danmarks Tale lød
Ved Siden af de gamle 2 Sange,
Ifald jeg troede Kraften død

Og Jorden gold i Nordens Vange?

☒ Nei, vække vilde jeg den Aand,
Der slumrede i Fortids Grave,
Og derfor grov min svage Haand
I Bautastenen Runestave.

☒ Men er jeg feig, fordi jeg ei
Tiltroer mig Vegtams høie Galder, 3
Og seer vel den, som skuer ei
Tungsvøvned Hela i vor Alder?

☒ Jeg føler det, om Nordens Træ
End stod med tørre, visne Grene,
Et nyt dog i det Gamles Læ
Opvoxde vist blandt Klippens Stene.

* * * * * 239

☒ Men, synker, under tunge Vægt,
Den gamle Eeg i Baalets Flamme,
Da ligefuldt dog Vee den Slægt,
Som falde laer den gamle Stamme!

☒ Jeg henrykt skuer liver en Gnist,
Som minder mig om Oldtids Lue,
Men Valhal faldt ved Lokes List,
Og 1 maa da Nordens Søn ei grue?

☒ Naar Ormen gnaver Træets Rod,
Da maa, trods Ørnens ædle Vrede,
Det falde, hvis i Mandeblood
Ei drukne, dødes kan den Lede.

☒ Vil Nidhøg med sin Ormehær*)
Fra Danmark flye til fjerne Lande,
Da skal, i Ly af Fredriks Sværd,
Den gamle Eeg urokket stande.

☒ Men hist i Salen seierrig
Uhyret klædte Herresæde,
Og derfor lød ved Danmarks Liig
De gamle Heltens Sørgekvæde.

☒ Endnu engang blev mit Syn bemærket, men kun for at belees og udskiældes. Da jeg nemlig, ei uden Føie, men ei heller uden Kaadhed, lastede en Comedie i nogle Linier 2 , fik jeg et Svar fra en Navnløs, der bør anføres, ei fordi det har mindste Værd i nogen Maade, men fordi det viser hvad Man, og vel ikke forgiæves, dengang ventede at vække Latter med i Dannemark. Saa lød det**):

☒ Du som reisde dit Land en Bautasteen
Af Dødningebenen og Hoermændsbeen,
Af Hoerkvindebeen og Niddingebenen,
Hvor kan din Barm, saa hoi og reen,

* * * * * 240

☒ Selv nære Selvtens*) nidske Smerte?
Hvor kan du midt i Syner om Nord,
Mens Hundene slide Kvindernes Hjerte
Og Ryggen ristes, og, kort hvor du lærte
Os Dannemarks Død saa komisk stor,
I Hjertet saa lav en Misundelse nære,
At Latteren heel du beholde vil?

☒ Mit Svar viisde tydelig, at Fornærmelsen mod mig selv gik mig nærmere end den mod Sandhed og Danmarks Aand, men dog paatalte jeg denne ikke usømmelig i følgende Vers**):

☒ Engellands Nidding lod grave i Jord

De Kvinder fra Nord,
Og Hundene sleed deres Hjerte;
Harmer det dig, da 1 lyd mit Raad:
Afskye hver Nidingedaad!

⚡ Ikke du lider en Bautasteen
Af Nidingebeen
Paa Dannemarks Grav, naar Dannemark faldt;
Gyser du ved,
At ei dine Been skulde hvile i Fred;
Hør da mit Raad:
Vogt dig for Nidingedaad!

⚡ Du snakker om Syner fra 2 Nord,
Og veed, at det rimer paa stor,
Hvis i det var trængt dine Blikke,
Du om det vist snakkede ikke.
Kunde du see
Dannemarks Gravhøi, og lee,
(Mærk da mit Ord!)
Var du hin argeste Niding paa Jord.

* * * *